

A pillangós bugyi

A lapos előkészítés, ez a legfontosabb. Előtte odatelefonálsz. Odamész és becsöngetsz, kivéve, ha a szomszédok kint vannak az utcán vagy épp az ablaknál állnak. Felkészülsz valami magyarázattal arra az esetre, ha valaki mégis ajtót nyit. Még egyszer becsöngetsz. Aztán gyorsan kinyitod az ajtót a kulccsal, belépsz, és az ajtót a lehető leghalkabban becsukod magad után. Az a pillanat, a bejárati ajtón belül, az előszobában vagy a folyosón, az egész vállalkozás egyik legkényesebb mozzanata. Mert hát ki garantálja, hogy a fel-nem-vett telefon és a ki-nem-nyitott ajtó ellenére nincs-e otthon mégis valaki? Például a lányuk, aki betegen nyomja az ágyat, vagy a ház ura, aki aznap pocsek hangulatban van, és senkit sem kíván látni, hallani, vagy akár a bejárónő, aki nem törődik a csengővel meg a telefoncsörgéssel, viszont azon nyomban ott áll a lépcsőfordulóban rémült tekintettel, szivaccsal a kezében.

Ebben a házban nyikorog az ajtó, és miután a férfi belépett rajta, legalább egy teljes percig ott állt mögötte, és lélegzetvisszafojtva hallgatózott. Ugyanaz történt, mint az előző alkalmakkor: könnyű kis puffanás valahol az emeleten, amint a kövér, vörös kandúr leugrott egy székről vagy ágyról. Már meg is jelent a lépcső tetején, kinyújtóztatta hátsó lábait, és letipegett a lépcsőfokokon. Amikor leért, a lábához dörgölőzött. Jól van, üdv, öregfiú, megismersz még?

Heves szívverések közepette – mint mindig – lábujjhegyen fellépdelt a lépcsőn. A macska követte. Az emeleten tárva-nyitva álltak az ajtók. Gyors pillantást vetett az összes szobába; minden rendben. Az is az előkészületekhez tartozik, hogy amint beléptél valahova, azonnal búvóhelyet keresel arra az esetre, ha váratlanul hazajönne valaki. Ebben a házban ezt természetesen már az első alkalommal megtette. Problémás lakás volt, egy négyemeletes épület földszintje és első emelete tartozott hozzá, mindez más házak közé beékelődve. Az első emelet például tökéletes csapdának bizonyult, ha váratlanul megfordult egy kulcs a zárban. Az egyetlen rejtékhely a raktárhelyiség volt a lépcsőfordulóban egy függöny mögött, amiben bőrdöngöket, cipőket meg csizmákat és a vasalódeszkát tartották. Itt ki lehetne várni, mikor adódik alkalom, hogy észrevétlenül és hangtalanul leopakodhasson az ember a földszintre, és kijuthasson az ajtón – feltéve persze, hogy a hazaérkező nem épp akkor akar vásálni. Már csak a gondolat maga, hogy esetleg valóban el kell rejtőznie a búvóhelyen, pánikszerű zúgást váltott ki a fejében, de egyúttal bizsergető feszültséget is, amiről semmi esetre sem mondana le.

A nagy hálószoba hátruljában tréningruha száradt egy állványon. Megkerülte, és megnézte a ház úrnőjének felnagyított fényképét az egyik falon. Futólag ismerték egymást, a nő Pam egyik ismerőse volt. Kellemes jelenség; a fénykép is jól sikerült, egy dombságon ké-

szítették. Teljes nagyságban látszik rajta a nő, hosszú farmerszoknyát és egy kis bikinifelsőt visel. Rendetlen, stranduccoktól dudorodó fonott táská van nála, szélfúttá hajában vidám kis kendő lobog. Kissé hanyag, mert hát valóban az is; nem véletlenül adta oda Pamnek a lakáskulcsa egy másolatát; egyszerű megoldás, hogy hozzájuthass a kulcsodhoz egy barátnőnél a közelben, ha a sajátod elveszett.

Nyilván az sem véletlen, hogy hosszú szoknya van rajta azon a fotón, pontosabban az nem véletlen, hogy épp ezt a képet nagyították fel, rakta ki a falra, vagy engedte a barátjának, hogy megtegye, és nem egy olyan képet, amin például csak egy szál bikiniben van. A nők, még a hanyag nők sem engednek olyan képet felnagyítani, ami kiemeli a problémás helyeket. Ennek a nőnek pedig a combja a problémás, az alkatához képest túl erős combja. Ezt már akkor megállapíthatta, amikor egyszer találkoztak a strandon. És hogy ennek a nő is teljes tudatában volt, rögtön kiderült abból, hogy a találkozásukkor azonnal lezserül a derekára kötött egy olyan tipikus strandkendőt.

Néhány másodpercig nézegette a fényképet. Nincs is semmi gond azokkal a combokkal. Nem vonzotta a tökéletesség, épp ellenkezőleg. Pontosan az egyébként vonzó külső tökéletlenségei érintették meg a nőket, főleg, ha a kérdéses személy igyekezett palástolni is ezeket a tökéletlenségeket. Túl kicsire nőtt mellek push-up melltartóban, vagy épp túl nagyok egy rafináltan összetartó D-kosarasban; karcsúsító ruhával elkendőzött erős csípő, vagy túl kicsi áll, amit azért büszkén előrenyújtanak; kis szemek, jól kitalált sminkkel kiemelve, és lógó haj alá rejtett elálló fülek; kedvelte az illúzió fenntartására kitalált női trükköket.

A szoba másik végében álló rézveretes biedermeier komód mahagóni domborulataival szinte kiáltott utána, hogy megsimogassák. A sima formák szatén érzetét keltették a kéz alatt. Először, hogy kicsit felcsigázza magát, a bal alsó fiókot nyitotta ki. Harisnyák. Feketék, szürkék, sötétkékek és nyers színűek; vastagok, vékonyak, néhány mintás, mind-mind laza gombolyaggá felcsavarva. Egy fehér gyapjúharisnya kirírt a többi közül. Kettő még be volt csomagolva; negyvenes méret, húsz den finomságú, lycrával szőtt nadrág. Az egyik sarokban régi harisnyatartó.

A középső fiók érdekesebb volt. Melltartók és trikók. Fehér, fekete, nyers színű, rózsaszín, sötétkék. Volt köztük egy tűzpiros csipkemelltartó is. Meg egy olyan mídernek nevezett hasköts melltartó tele merevítővel, fekete alapon rózsaszín virágmintával. A legfelső trikón még mindig szakadt volt a spagettipánt, és egy biztosítótűvel volt összetűzve.

Várt egy kicsit, mielőtt kihúzta a legfelső fiókot, és mindkét kezével végigsimított a gömbölyű formákon jobb- és baloldalt – bár a jobb oldal hidegen hagyta: férfizoknik és alsónadrágok. Aztán kinyitotta a bal felső fiókot.

Először még kezdeni kellett valamit a macskával, mert egész idő alatt a lábszarához dörögölözött; már tiszta szőr volt a nadrágja. Felemelte a kandúrt, és a franciaágy végébe tette. – Ott maradsz, értve vagyok? Különben megbánod! Kikészítem a bundád!

A macska erre becsukta a szemét és hátracsapta a füleit, mintha valami légáramba ütközött volna, de látszólag megértette, hogy a továbbiakban ne foglalkozzon a dologgal, és fenn maradt az ágyon.

A férfi visszafordult a komódhoz. Ez a komód, illetve a tartalma és annak elrendezése volt az oka, hogy már negyedik alkalommal állt ugyanitt. A bugyik rendezett látványt nyújtottak a fiókban. Tulajdonosuk hanyag természetét tekintve érdekes, de nőknél (és talán férfiaknál is) különösen feltűnő, hogy a hanyagság vagy a rendszeret nem egyenlő mértékben van jelen az élet minden részletében. A fiók alján kis gombócokban sorakoztak a bugyik, pontosabban aprócska csomagokká hajtogatva és elrendezve. Ez fontos momentum. Nincs rosszabb a közömbösen egy szekrénypolcra hajított fehérneműnél, mert a nagy összevisszaságban a melltartók kapcsolója beakad a csipkebugyikba, a tangák pedig belegabalyodnak azokba a rémes térdharisnyákba.

Az egész csak részben szólt magukról a bugyikról, akármilyen helyesek voltak is, és akár mennyire is megmozgatták az ember fantáziáját. Ugyanilyen mértékben szólt arról, ahogyan a bugyik el lettek rakva, az ilyen fiókokban feltároló csendeletről, és ahogyan mindez táptalajt nyújt a fantáziának. Ezek hatására az ember elképzei, hogy egy nő, ez esetben Pam barátnője, mosás és szárítás után hogyan hajtja össze a kisonadrágokat, hogyan teszi ebbe a fiókba, s reggelente hogyan választ ki közülük egyet aznapra.

Az ágyéka magasságában előtte heverő úgy tizenkét-tizenöt bugyi elragadó látványt nyújtott. A fele fehér, néhány rózsaszín vagy fekete, egyetlen sötétkék, és volt köztük egy tűzpiros is, a lenti fiókban levő melltartó párja. Néhányuk egészen egyszerű volt, vékony pamutból, míg mások selyemből vagy poliészterből készültek, elől horgolt szívecskével vagy virággal, esetleg oldalt valami vidám masnival vagy fitterrel. Nem volt viszont egyetlen tanga sem köztük, ez a generáció ugyanis alig hord tangabugyit. Nem érzik már megfelelőnek hozzá a feneküket. A bugyik közé lila szalaggal átkötött, illatozó tasak levendulát helyeztek, épp ahogy kell.

Megvizsgálta a múlt havi bugyit, könnyen felismerte a katicás mintáról a jobb csípőnél. Természetesen tiszta. Amikor először járt itt, a vöröset választotta – nem valami okos húzás, sőt tipikus amatőr hiba. Három héttel később, amikor másodszor is ide jött, még mindig ragacsos volt, és ugyanúgy hevert a fiókban, ahogyan ő összehajtotta. Észrevétlenül tehát. Igazán tudhatta volna, hogy ha egy nőnek van is vörös alsóneműje, csak ritkán hordja. Az ilyesmi persze lehangolja az embert, de egyúttal fokozza is a feszültséget, mint amikor egy kutya észreveszi, hogy figyelmen kívül hagyták a szagjelzését. Másodszorra egy sima fehérret választott, és dolga végeztével hanyagul hajtotta össze, majd jól láthatóan a többi tetejére fektette. Amikor harmadjára járt ott, a vörös és a fehér is tiszta volt.

Akkor most talán egy feketét. Széthajtogatta a bugyit. Egyszerű, magasan felvágott, sokat hordott, már meglehetősen kifakult bugyi volt. Az elejét és a hátulját csak egy vékony zsinór kötötte össze. A pamuttal megerősített alsó részen kis lyuk. Kissé beledugta a nyelve hegyét, a puha anyagot az orrához szorította, majd beszívta a mosóporillatot, és hirtelen nagyon gyorsan a tettek mezejére kívánt lépni. Kigombolta a nadrágját, lehúzta a sliccét, és lüktető hímtagja köré tekerte az apró ruhadarabot. Maga elé képzelte Pam barátnőjét, amint meztelesen a biedermeier komód fölél hajol. Rövid időn belül kielégítően el is lett rendezve az ügy.

Óvatosan visszatette a bugyit az eredeti helyére, jóformán változatlan göngyöleggé hajtogatva. Kívülről nem látszott semmi feltűnő. Hát ennyi volt. Ugyan dehogy, ez még csak a fele. A második fele, valójában a legjobb rész, csak most következett: izgatottan gondolt arra a pillanatra, amikor viselője majd előveszi és kigöngyölti a kis csomagot. Talán ma este még? Vagy holnap? Vajon hogyan reagálhat? Megszagolja? Megmutatja a barátnőjének? Felhívja valamelyik barátnőjét? Esetleg már rég a többi szennyes közé dobta? Vajon úgy ül most a hivatalban a számítógépe előtt, hogy gondolatai újra és újra elkalandoznak az elmúlt hónapok jelentéktelen, mégis rabul ejtő rejtélyére?

Rendbe szedte a ruháit, az erkély előtti lengőajtóhoz lépett, majd a függöny mögé állt, és egy pillanatra lenézett a kertekre, ügyelve, nehogy meglássa egy esetleg éppen arra nézelődő hátsószomszéd.

Bizony ám, párosodás után minden állat szomorú; az ő korában ehhez azért már hozzászokott az ember. Volt már olyan is, amikor abba akarta hagyni ezt az egészet. Nem is annyira régen, úgy négy vagy öt évvel ezelőtt. Már ki is szemelte magának a pszichiátert, akihez jární akart, sőt már időpontot is egyeztettek az első beszélgetésre. Akkor aztán történt valami, pár nappal ezelőtt, egy jelentéktelen apróság.

Szombaton, a Noordeinde közelében egy ruhaüzletben. Pam valószínűleg bizonytalan, döntésképtelen hangulatainak egyikét élhette, mert megkérte őt, hogy kísérje el, és mondjon véleményt két kosztümről, amelyeket már korábban kinézett magának. Ő viszont nem szeretett vásárolgatni, nem érezte jól magát az ilyesféle üzletekben. Ezért aztán elhelyezkedett egy padon a próbafülkék közelében, kapott egy kávét az eladótól, és várta, hogy a felesége előjöjjön.

Nem ő volt az egyetlen, aki így várakozott, egy másik padon jóval fiatalabb férfi ült, és egy négyéves-forma gyereket igyekezett lefoglalni. A másik férfi előtt nyílt szét hamarabb a fülke függönye, és egy telt, vörös nő lépett ki rajta, hosszú ruhában. Amennyire tőle tellett, igyekezett nem figyelni arra, amihez semmi köze, és elmélyedt egy divatlapban. Mégis már az első villanásnyi kép, amit elkapott a nőtől, egykori nagynénjére emlékeztette. Iskolás korában meglehetősen hatása alá kerítette a nagynéni vidám, érzéki megjelenése. A férfi véleményezte a nő ruháját, aki épp az ő látóköre határán fordult meg a tükör előtt, időközben pedig szerencsére Pam is megjelent egy kiskosztümben, ami ugyan neki is tetszett, de kissé kimértnek találta. Erre mindkét nő, körülbelül egyszerre, eltűnt saját próbafülkéjében, a férfiak pedig újra várakozásba merültek a helyükön.

A kisgyerek ellenben türelmetlenkedni kezdett, lecsusszant a padról, és mielőtt még az apja megakadályozhatta volna, elhúzta a függőnyt a fülkén, ahol az anyja épp vetkőzött.

Csodás. A másodperc egy töredékrészéig nézett fel – ráadásul úgy, ahogy az ember felnéz, ha azonnal megéri, hogy nincs ott számára semmi látnivaló. A nő épp lehajolt, körvérkés feneke ferdén látszott; szeplős bőr, jókora úszógumi a bőrszínű bugyi dereka fölött – érzéki, rövid szárú modell, a focisták nadrágjára emlékeztető, de annál jóval elegánsabb kivitelben – a bőrszín csipkemelltartóból nehéz, lelógó mellek omlottak alá. A férfi már rég a divatlapba fúrta a tekintetét, de a másodpercnek az az egyetlen része is elég volt. Elég az elhatározáshoz, hogy ne menjen el a pszichiáterhez.

Nem azért, vagy nem csak azért, mert bizalmatlan volt a kezeléssel szemben, nem azért, mert azt gondolta, úgysem szokhat le soha erről az aberrációról, hanem mert abban a pillanatban, azon a szombaton, abban a ruhaüzletben a Noordeindénél, az alatt a másodperc alatt tudatosult benne, hogy egyáltalán nem is akar leszokni róla. Egyszerre rájött, hogy az élete, minden, ami eleven és vérpezsdítő volt benne, szétválaszthatatlanul összeforrt ezzel a berögződéssel. Rájött, hogy ha a kezelést választja, lényegében a halált választja, személyes, legsajátabb énjének a halálát – ezt a halált pedig még szeretne volna kissé késleltetni.

Azóta, meglehetősen paradox módon, gyakran eljátszott a gondolattal, hogy vesz magának egy pisztolyt, amivel főbe löhetné magát, ha egyszer esetleg rajtakapnák. Feltéve, ha adott pillanatban lenne hozzá elég mersze. Már korábban is tervezte, hogy egyik régi évfolyamtársát, aki azóta belgyógyász lett, és régen mindig csendes, tisztességes alaknak tűnt, beavatja a dolgaiba, és kér tőle valamiféle pirulát. A belső zsebében tartaná, „arra az esetre”. Aztán időközben rájött, hogy ha létezik is már ilyen pirula, aligha találna Hollandia-szerte olyan orvost, aki hozzájuttatná ilyesmire. Még egykori barátja sem tenne mást, csak rábeszelné, hogy keressen fel egy pszichiátert. Ráadásul egyik sem megoldás semmire – sem a pirula, sem a pisztoly. Saját magára nézve talán igen, de Pamnek és a gyerekeknek biztosan nem az.

Egyelőre tehát csak az előre kitervelt, dörzsölt óvatosságra támaszkodhatott.

A macska újra dörgölőzni kezdett a lábszárához. Lehajolt, megsimogatta, és egyúttal leporolta a szőrt a nadrágjáról.

– Igen, öregem, igazad van. Sürgősen mennünk kell.

Épphogy kiért a folyosóra, amikor az utcára néző szoba ajtaja nyikorogni kezdett. Mozdulatlanul állt néhány pillanatig, bár valószínűleg csak a huzat volt, biztosan nyitva maradt egy billenőablak. Lehetetlen, hogy valaki hazajött volna, anélkül, hogy ő meghallja. Bement a szobába, még jobban kinyitotta a félig kitért ajtót, és belesett rajta. Minden épp úgy nézett ki, mint negyed órával korábban. Vetetlen ágy, popsztárok a falon – pimasz, vagy épp szégyenlős tekintetű fiúk – szanaszét heverő plüssállatok, tankönyvek; ez volt a kislány szobája. Első látogatása alkalmával már itt is körbeszaglászott, de csak úgy futólag. Nem ismerte a lányt, tehát nem is tudta maga elé képzelni. Egyébként sem bukkott a fiatal lányokra. A ruhásszekrény egyik polcán kizárólag sportos Calvin Klein bugyik sorakoztak, több Sloggi és sok tanga, némelyik furcsa felirattal.

Elhagyta a szobát, lement a lépcsőn, nyomában a macskával, kinyitotta a szélfogó ajtót, és a bejárati ajtó üvegén át kikémlt a szemközti házakra. A kapualj miatt se balra, se jobbra nem láthatott ki innen. Azt gondolná az ember, milyen nehéz bejutni valahová, pedig épp hogy az a könnyebbik dolog – csak találékonyság és megfelelő időzítés kérdése. Ellenben elhagyni egy ehhez hasonló házat már jóval kényesebb ügy. Sosem sikerült még kitalálnia valami hihető szöveget, amivel megmagyarázhatná a talán abban a pillanatban hazatérő, leparkoló vagy biciklivel a sarkon beforduló lakónak, miért is lépett ki éppen a házból.

■ ■ ■

Török Viktor fordítása

Rascha Peper az 1949-ben, Driebergenben született Jenneke Strijland írói álneve. Holland szakot végzett, majd diplomata élettársával Bécsbe, később New Yorkba költözött. Prózaíró és publicista, művei német nyelvterületen is ismertek.

Török Viktor (Budapest, 1980): Az ELTE német–holland szakán végzett, műfordító és lektor.